

A MAGYARORSZÁGI
METHODISTA EGYHÁZ
PÉCSI KÖRZETE

HÍRLEVÉL

XXVIII. évfolyam 5. szám

2024. május

*„Minden szabad nekem, de nem minden használ.
Minden szabad nekem, de nem válok semminek a
rabjává.”*

I Korintus 6:12

Egyházunk 2024. évi jeligéje:

„Krisztusért kérünk, béküljete meg Istennel!” II. Korintus 5:20

Tervezett programjaink ebben a hónapban:

Április 18-tól május 4-ig **Generálkonferencia** lesz
2-án, csütörtökön 17 órakor **házikör** lesz Pécssett (változó helyszínen)
5-én, vasárnap 9³⁰ órakor imaóra, 10 órakor **úrvacsorai** istentisztelet
lesz: **Kurdi Zoltán** hirdet igét Pécsen és Siklóson,
7-én, kedden 18 órától **imakör** a Zoom-on, (úrvacsorát is veszünk)
9-én, csütörtökön 17 órakor **házikör** lesz Pécssett (változó helyszínen)
12-én, vasárnap 9³⁰ órakor imaóra, 10 órakor istentisztelet lesz: igét
hirdet **Schauer Tamás**,
14-én, kedden 18 órától **imakör** a Zoom-on,
16-án, csütörtökön 17 órakor **házikör** lesz Pécssett (változó helyszínen)
19-én, vasárnap 9³⁰ órakor imaóra, 10 órakor istentisztelet lesz:
Dr. Khaled László szolgál Pécsen és Hidason;
21-én, kedden 18 órától **imakör** a Zoom-on,
23-án, csütörtökön 17 órakor **házikör** lesz Pécssett (változó helyszínen)
26-án, vasárnap 9³⁰ órakor imaóra, 10 órakor istentisztelet lesz:
Kurdi Zoltán hirdet igét Pécsen és **Sztupkai Mihály** Hidason.
Kísérjük imádságban a Generálkonferenciát!

Rendszeres programjaink:

Pénteken 16³⁰ óra **Bibliakör Drávaszabolcson** a Faluházban a könyvtárban (Köztársaság tér 2/b.)
Vasárnap 15⁰⁰ órakor **Hidason** istentisztelet.
Minden első vasárnap **Siklóson** 15 órakor **úrvacsorai istentiszteletünk** van az **evangélikus imateremben**
Pécssett a vasárnapi **istentiszteleteket** közvetítjük a gyülekezet Facebook oldalán:
<https://www.facebook.com/peccsimetodista>, vagy
<http://peccsimetodista.hu/> honlapunkon
Mindkét helyen vissza is nézhetők az alkalmak.

Születésnaposoknak

Isten az, aki mindenkor szeret minket, aki jóvá teszi, amit elrontottunk. Megörvendeztet, amikor elszomorodunk, és vezet, ha eltévedünk. Mínderre pedig jó kedve és atyai jósága indítja, amellyel minket, szegény bűnösöket szüntelenül megtart, mint gyermekeit.

Paul Gerhardt

Kívánjuk, hogy tapasztalják meg ezt a mindennapjaikban!

Információ 1+1%-kal kapcsolatban

Köszönetet szeretnénk mondani az elmúlt év elején az állam felé fizetett adójának felajánlható 1-1%-ért.

Tájékoztatóul, az elmúlt évben:

- az **egyházunk** 2400 fő SZJA felajánlott 1%-a után

20 282 239.-Ft-ot kapott.

- a **Márta-Mária idősök otthona alapítványa** részére az 1%-ok felajánlásából még nem ismertek az adatok.

Nagy szükségünk van a szolgálat végzéséhez ezekre a felajánlásokra!

Mindenkinek köszönjük! Idén is kérjük, segítse munkánkat a felajánlható 1-1%-kal, esetleg ismerősei figyelmét is felhívhatja erre, akik másoknak nem ajánlják fel!

Azok is nyilatkozhatnak erről, akiknek nincs adóköteles jövedelmük, mert az összeg szétesztásakor a felajánlók létszámát is figyelembe veszik.

Magyarországi Metodista Egyház technikai száma:

0073

Az egyházunk öregek otthonát támogató

Márta-Mária Alapítvány adószáma:

19231945-1-17

Magyarországon május első, Németországban a második vasárnapján ünneplik az ÉDESANYÁK NAPJÁT. A családokban és a gyülekezetben is megemlékezünk e fontos napról. Ugyanilyen szeretettel a Hírlevélben is szeretnénk köszönteni az ÉDESANYÁKAT, hálát mondani mennyei Édesatyánknak, hogy vannak, és köszönetet mondani MINDENÉRT, amit nem is tudunk részletezni, annyira sokrétű és alapvető. Így legyen ez a néhány gondolat is az elég sokszor meg nem ismételt, újbóli köszönés, köszöntés!

Az anyai szerep és szeretet a szó legszorosabb értelmében létfontosságú számunkra, nélküle sem megszületni nem tudtunk volna, sem megmaradni, sem túlélni nem tudnánk az élet kezdeti szakaszát, de nagyon nagy veszteségként kell megélnünk későbbi életszakaszunkban is az ÉDESANYA hiányát.

Édesanyánk szerető gondoskodása, megértése, fenntartás nélküli megbocsátása olyan, mint a levegő, amely körülvesz bennünket. Annyira szükséges a zavartalan élethez ez, hogy sokszor csak hiánya esetén tudatosul bennünk fontossága, és nagyon sokszor elfelejtkezünk a háláról és a köszönetről.

Édesanyánk nem csak fizikai étellel táplál kicsi korunkban, hanem szeretete, a vele való érzelmi kapcsolat lelki (pszichés) fejlődésünkre, későbbi kapcsolatépítő és lelki teherbíró képességünkre is döntő befolyással van. Láthatatlan kísérőnk – talán néha büntől megóvóként áll mögöttünk – kitartó imádsága. A normális, tiszta anyai szeretet annyira meghatározó az ember számára, hogy még a SZENTÍRÁS is példaként használja Isten irántunk érzett szeretetének illusztrálására.

Áldja meg Istenünk az ÉDESANYÁKAT, indítsa hálára a gyermeki szíveket, hogy ezzel törleszthessünk valamennyit a vissza nem fizethetőből, legyen minden nap (amíg mód van rá!) egy kicsit anyák napja.

A továbbiakban, a címben jelzett „más szemszögből” szeretném érinteni az anya-gyermek viszonyt. Nagyon megkapott az a cikk, amely a Metodista Egyház “Frauen Wege” című lapjának 1/2005. számában Ulrike Brodbeck tanárnő tollából jelent meg. A leírás azzal az időszakkal foglalkozik, amikor az anya már támaszra szorul, és a szülő-gyermek szerep részben felcserélődik. Talán hozzásegíti azokat, akiknek a Jóisten

idős korukig megtartja szüleiket, hogy megértsék őket, és megtanulják szeretetben megoldani a fellépő új és nem mindig könnyű élethelyzeteket.

SCHAUERMANN M. HENRIK

Ha hirtelen anyáskodnom kell édesanyám felett...

Azt, hogy az idős emberek gondozásra szorulnak, minden ember tudja. De azt, hogy ez a sors a saját szülőnket is elérheti, és el is éri, azt mindenkinek magának kell fáradságos úton feldolgoznia. Amikor édesanyám felett egyre inkább anyáskodnom kellett, néhány dolog a feje tetejére állt, összezavarodott bennem, és ez nem csak a látható külső szerepemre vonatkozik.

Így például meglepő és megmagyarázhatatlan agresszió támadt fel bennem, amikor anya a telefonban elmondta problémáit, és X-edszer segítségemet kérte. Nem voltam ott. Hogy segíthetnék rajta? És hogy hogy hirtelen már nem ura a helyzetnek, hogy elvigye magával a kulcsait, ha elmegy otthonról...? Miért nem olyan, mint régen, kompetens és megbízható..?

Egy barátnőm hasonló helyzetben egyszer azt mondta nekem: „a legszívesebben szétharapnám a telefonkagylót!” Ugyanígy jártam én is esetenként, amíg aztán egyszer csak el tudtam fogadni a helyzetet.

A változás ugyanis fokozatosan állt elő, mint annyi minden az életünkben – hirtelen tudomásul kellett azt vennem, hirtelen nem ment már tovább, hirtelen kezdenem kellett valamit.

Egy csomó olyan döntést kellett hoznom, amelyekhez nem éreztem magam illetékesnek (kompetensnek). Mi lenne jó édesanyám számára? Meg tudom ezt ítélni, vagy éppen azt választom, ami nekem kényelmes? Mennyire ismerem igazából édesanyámat – végül is évek óta eljöttem otthonról, és ezen kívül mindig anyai szerepben állt velem kapcsolatban – valaha is kimutatta irányomba igazi érzelmeit és kívánságait?

Jó, hogy vannak testvéreim, akikkel meg tudom ezt beszélni. Azonban valahogy ez is különös volt – mintha visszatértünk volna a gyermekkorba, a régi kapcsolati mintákhoz. Szerettem volna ezt? És hárman együtt valóban okosabbak voltunk, jó megoldást találtunk? Egyáltalán jogunk volt helyette dönteni, saját látásmódunkról addig gyözködni őt, amíg beleegyezését adta? Visszatekintve, hogy bánok azzal a ténnyel, hogy a

választott otthonban való elhelyezésnél sok minden kevésbé volt kielégítő, mint ahogy azt reméltük?

Ezen „tárgyszerű” döntések mögött természetesen nagyon sok érzelmi dolgot is fel kellett dolgozni: már nem áll rendelkezésre az a beszélgető-partner, akihez tanácsért fordulhatok – vagy tanácsa mégis még mindig megbízható? Itt van a szomorúság egy kapcsolat elvesztése miatt, amely olyan magától értetődőnek tűnt, újabb búcsú a gyermekkortól – azt hittem, hogy ezen már réges-régen túljutottam. Itt vannak le nem rendezett bántódások – most már késő ezekről beszélni. Közben pedig örülök, hogy anyáért tehetek valamit – és megdöbbenek azon, hogy milyen hamar elveszttem a türelmemet. Mivel a nála tett látogatásaimat a hivatásbeli kötelezettségemmel, saját háztartásom, és a gyülekezetben lévő időpontokkal kell összehangba hoznom, bizony néha feszült helyzet áll elő. Szabad ennek előfordulnia? Milyen igényeket támasztok saját magammal szemben? Én is nem az a „perfekt anya” szeretnék-e lenni, mint amilyennek őt látam sok évvel korábban?! Emlékek ébrednek bennem – nem volt néha ő is türelmetlen velünk? – és ezt most talán visszaadom neki? Ez nem lehet igaz! Vagy mégis?

Kérdés kérdés hátán, amelyek megválaszolására és feldolgozására igazán nem marad idő. Már az is szép, ha egyáltalán hagyom, hogy megfogalmazódjanak. Tulajdonképpen milyen szerep az, amit itt elvállaltam? Beszélgetőtárs és gondozónő, siratófal és pótanya – vagy inkább meghalt édesapám szerepébe bújtam, aki édesanyám mellett állt, és minden fontos dolgot elintézett? Azonban ezt a helyet egész biztos nem tudom betölteni...!

Ennek ellenére ebben az időszakban édesanyámat egy egészen más oldaláról ismerem meg. Nos ő volt az, aki rám bízta magát, aki olyan dolgokat mesélt el gyermekkorából, amiket így még sosem hallottam; és teljesen mindegy, hogy a visszaemlékezés megbízható volt-e vagy sem, mindenesetre megtudtam valamit azokból a gondolatokból és érzésekből, amik édesanyámat foglalkoztatták. Jó volt érezni, hogy megbízott bennem még akkor is, ha kérdéseire és aggályaira gyakran nem tudtam megoldással szolgálni.

És felfedeztem magamban a tiszteletnek (respekt) teljesen meglepő és új módját. Tisztelettel az előtt az asszony előtt, aki képes volt megengedni, hogy a lánya anyáskodjon felette, aki el tudta fogadni ezt a függőséget

és ráutaltságot, és aki közben nem vesztette el méltóságát, hanem egy újfajta méltóságra tett szert.

ULRIKE BRODBECK
STUTTGART LATIN ÉS HITTAN TANÁRNŐ
FORDÍTOTTA SCHAUERMANN M. HENRIK

Anyák napján

Jézusom, kérlek, nézz reám,
És áldd meg édes jó anyám!
Mindig ragyogd be éveit,
Töröld le hulló könnyeit!

Áldd meg, ha szolgál minékünk,
és ha imát mond érettünk,
Te hallgasd meg, ha felsóhajt!
Erősítsd szívét, vigasztald!

Hála jó anyánkért neked!
Hallgasd meg kérő gyermekeid!
Áldd meg őt, egész életét!
Irgalmaddal te óvd, te véd!

MALMIVAARA VAINŐ

A teáscsésze

Egy házaspár elment vásárolni, hogy vegyenek valamit közelgő házassági évfordulójuk alkalmára. Mindketten szerették az antik tárgyakat, kerámiákat, különösen a teáscsészéket. Az egyik kerámia üzletben megláttak egy szép csészét.

A férj megkérdezte az eladót:

– Meg szabad nézmem ezt a csészét?

Még sosem láttam ennyire szépet.

A boltos a kezébe adta, és miközben csodálta a mesteri alkotást, a csésze – legnagyobb meglepetésére – megszólalt:

– Nem érted, hogyan lehetek ennyire szép? Tudod, nem voltam mindig teáscsésze. Volt idő, amikor vörös voltam és agyagnak neveztek. Mesterem kiásott, megdolgozott, összelapított, meggyúrt újra és újra, én pedig üvöltöttem a fájdalomtól!

– Hagyj békén! – üvöltöttem, de Ő csak mosolygott, és így szólt:

– Még nem.

Aztán egy gyorsan forgó korongra helyezett és én hirtelen csak forogtam, forogtam, forogtam, körbe-körbe.

– Állíts meg! Szédülök! – kiálttam, de a Mester csak ingatta a fejét és azt mondta:

– Még nem.

Aztán betett a kemencébe. Sosem éreztem olyan forróságot! Csodálkoztam, miért akar megégetni. Sikoltoztam. Ki akartam jutni.

Láthattam a Mester arcát az üvegen át, és leolvashattam ajkáról, ahogy a fejét rázta:

– Még nem.

Végül az ajtó kinyílt, kített a polcra. Hűlni kezdtem.

– Most már jobb. – gondoltam. Aztán mindenütt befestett. A festék szaga rettenetes volt. Undorodtam tőle.

– Hagyd abba! Hagyd abba! – kiáltottam. De csak ingatta a fejét:

– Még nem.

Aztán hirtelen újra visszatett a kemencébe. Nem ugyanabba, mint először. Ez kétszer olyan forró volt. Úgy éreztem, megfulladok. Könnyörögtem, mindent megbántam, sikoltoztam és sírtam. Közben láttam, amint rázza a fejét, és azt mondja:

– Még nem vehetek ki.

Tudtam, nincs többé remény. Végem van. Kész voltam rá, hogy végleg feladjam, mire kinyílt az ajtó. A Mester kivett, és újra a polcra tett. Egy órával később elélem állított egy tükröt és azt mondta:

– Nézd meg magad!

Amikor a tükörbe néztem, alig tudtam hinni a szememnek:

– Ez nem én vagyok, ez nem lehetek én! – hitetlenkedtem. – Ez gyönyörű! Gyönyörű vagyok! – kiáltottam.

– Szeretném, ha emlékeznél arra – mondta –, tudom, hogy fáj, amikor gyúrtalak, gyömöszöltelek, de ha nem teszem, kiszáradsz. Tudom, hogy szédültél, mikor a korongon forgattalak, de ha megállítom a korongot, szétmorzsolódsz. Tudom, hogy elviselhetetlenül forró volt a kemencé-

ben, és nem értetted, miért teszek oda, de ha nem teszem, megrepedsz. Tudom, hogy rettenetes volt a szag, amikor bevontalak mázzal és befestettelek, de ha nem teszem, akkor sosem erősödsz meg, és nem lesz színes az életed. És ha nem teszek újra vissza a másik kemencébe, nem élhettél volna sokáig, nem lennél elég erős. Befejeztelek. Olyan vagy, amilyennek elképzeltem akkor, amikor hozzáfogtam a munkához.

Így formálja Urunk is az életünket. Néhányan a kemencében vagyunk, üvöltve, sikoltozva: „Engedj ki!”. Néhányan épp színesedünk, és ez kellemtelen, majd megőrjít. Néhányan körbe forgunk, és nem tudjuk, hol vagyunk. Csak azt kérdezzük: „Mi történik velem?” Minden olyan zavaros. De Ő tudja, hogy mit tesz. Bízz benne!

I N T E R N E T

Ne ítélj!

Istenem, add, hogy ne bíráljak:
Erényt, hibát és tévedést
Egy óriás összhangnak lássak -
A dolgok olyan bonyolultak
És végül mégis mindenek
Elhalkulnak és kisimulnak
És lábaidhoz együtt hullnak.
Mi olyan együgyűn ítélünk
S a dolgok olyan bonyolultak.

Részlet

R E M É N Y I K S Á N D O R

Lassú víz partot mos

*Ha vízen kelsz át, én veled vagyok,
és ha folyókon, azok nem sodornak el. Ézsaiás 43:2*

Mederteltség, gázlóviszonyok, hajóvonták találkozása - hajdanában, a mosogatás közben bekapcsolva felejtett vízállásjelentés véste elménkbe ezeket a szavakat. Mindez azonban csekély mértékben érdekel, amíg saját életünk folyásában nem találkozunk hasonló jelenségekkel. A lassú víz

nem szerepel a vízrajzi szaknyelvben, de áramlási sebességet ismernek - és mi is ismerjük.

A folyók felső szakaszukon gyorsan áramlanak. A köves medret a rohanó víz gond nélkül megbontja, átrendezi, sodrását a görgetett hordalékok sem fékezik. A középső szakaszon csökken a víz sebessége, méltóságtelegebben vonul medrében. Tisztább nem lett, jó adag part menti szemetet és szennyet hordoz. Az alsó szakaszon a folyó szinte állóvízzé alakul. Itt, a sík, iszapos partvidéken ülepedhet le, szabadulhat meg hordalékától, mielőtt a tengerbe ömlik.

Talán épp életünk felső szakaszát éljük: sodor a lendület, és úgy érezzük, minden a miénk. Tetszik a parttalanság, a sokféle lehetőség és kihívás. Hordalékainkat - forrófejűség, hirtelen hozott döntések, változékony kapcsolatok örömei és könnyei - még nem igazán vesszük komolyan, pedig zavarossá teszik a kilátásainkat.

Az életközép hömpölygése kiszámíthatóbb. Alakítjuk a medrünket, mert már nem esik jól a parttalanság. Ez idő tájt húzzuk meg a határainkat, fixáljuk a partokat, pontosítjuk felelősségi körünket, nem szeretnénk szétfolyó életet élni.

Életünk utolsó szakaszában Isten lelassít minket. Szívesen emlékezünk kőporlasztó éveinkre, de már más a dolgunk. A nyugdíjas évek az élet partjainak - innensőnek és túlsónak a komolyan vételére tanítanak.

Egy régmúlt reggelen halászok mosták hálóiukat a vízparton. Mennyi hordalék, szenny! Jézus a parton állva figyelte, hívta, és tanította őket. Szava, egész lénye tisztította, „mosta” a gondolkozásukat, lelküket, életüket. Jézus ma is a parton áll, figyel és vár. Tedd le szennyező emlékeidet, életed hordalékát, és támaszkodj a stabil bűnbocsánatra - ne várj ezzel életed folyásának végső szakaszáig! Bízd Jézusra, hogy mederbe terelje életedet, és bízz a túlsó part örömeiben!

„EVANGÉLIUMOT MINDEN OTTHONBA”
CÍMŰ NAPTÁRBÓL

Mindig csak adni

A jó öreg kút csendesen ontja vizét
így telik minden napja.
Áldott élet ez - fontolgom:
csak adni, adni minden napon.

Ilyen kúttá kellene lennem.
Csak adni teljes életemben.
Mindig csak adni?
Ez terhet is jelenthet!
Jó kút, nem érzed ezt a terhet?

Belenézek, tükre rám ragyog,
de hiszen a forrás nem én vagyok!
Árad belém, csak továbbadom,
Vidáman, csendben és szabadon.

Hadd éljek ilyen kút-életet,
Osszak áldást és sok-sok szeretetet!
Nem az enyém, Krisztustól kapom,
Egyszerűen csak továbbadom.

T Ú R M E Z E I E R Z S É B E T

Tűzön-vízen át

Néha látunk embereket, emberi sorsokat, amelyeken át megcsillan, felragyog az a fajta hit, amelyre azt szokták mondani: emberfeletti. Ám nem abban az értelemben emberfeletti, mint amikor mondjuk egy sportoló kőkemény, kitartó munkával olyan teljesítményre képes, amely messze az átlagember szintje fölé emeli őt, hanem olyan módon emberfeletti, hogy messziről süt róla: nem emberi produktum, hanem felülről származó, isteni ajándék. Ilyen volt például a világhírű pszichiáter, Victor E. Frankl hite, aki a náci koncentrációs táborok foglya volt 3 éven át, elvesztette az egész családját, édesapját, édesanyját, sőt a várandós feleségét is. Mégis a borzalmakat túlélve, éppen ő írt és tanított az életigenlés fontosságáról és a hit életadó erejéről. Vagy itt van nekünk Horatio Gates Spafford, akinek története éles kontúrokkal mutatja be, mit jelent az emberfeletti hit.

Spafford sikeres és híres chicagói ügyvéd volt, aki egész fiatalon már a saját ügyvédi irodáját vezette, emellett ingatlanbefektetésekkel is foglalkozott. Ha valaki manapság efféle dolgokban sikeres, annak bizony van mit a tejbe aprítania, és nem volt ez másként a 19. század Amerikájában sem. Spafford jóképű, tehetős és jellemes ember volt, aki tehetsége, tudása és szorgalma révén egész fiatalon följutott a csúcsra, ám fiatal kora ellenére nem hogy nem élt kicsapongó életet, de a helyi presbiteriánus közösség elöljárója volt, egyben a kor egyik legnevesebb evangélistájának, Dwight L. Moodynak hűséges barátja és elkötelezett támogatója. 1861-ben 33 éves, amikor a sikeres ügyvéd és vállalkozó feleségül veszi élete szerelmét, a norvég származású Anna Larsent. Az elkövetkező években Spafford négy leánygyermek boldog édesapja is lett, úgyhogy ennél már jobban nem is alakulhattak volna a dolgai. Így aztán 1871 tavaszán a fiatalember nagy elhatározásra jutott: vagyona jelentős részét a Chicago északi részén fekvő ingatlanokba fektette. Spafford komoly és felelősségteljes vállalkozóként tudta, mit csinál, és nagyon úgy tűnt, hogy ezúttal is jó lóra tett. Egy dologgal azonban nem számolt:

Pár hónappal azután, hogy alaposan bevásárolt a chicagói ingatlanokból, a város nagy része gyakorlatilag porig égett a „Nagy Chicagói Tűzvész”-ként hírhedté vált katasztrófa során, amelyben több mint 250 ember vesztette életét, közel százezren vesztették el otthonukat, midőn 17400 épület égett porrá, köztük Spafford összes ingatlana. Így aztán 1871 októberében 2 nap alatt sűrű fekete felhővé, és pár talicska szürke hamuvá vált mindaz, amit az akkor 43 éves ügyvéd, vállalkozó, presbiter, boldog férj, és négygyermekes családapa egész életében létrehozott. Hogy mi okozta ezt a rettenetes tűzvészt? Egyesek szerint Catherine O’Leary asszonyság tehene, aki felrúgott egy lámpást, a lámpás lángra lobbantotta a pajtát, a pajta pedig fél Chicagót. Mások azt mondják, hogy nem a tehén volt a ludas, hanem az O’Leary asszony szomszédságában lakó srácok, akik a pajta mögött zugdohányozva rossz helyre pöccentették a csikket, de a mai napig városszerte tartja magát az a verzió is, mely szerint sem a tehén, sem a zugdohányos srácok, hanem egy tüzes meteorit csapódott az ominózus pajtába, és okozta a Nagy Chicagói Tüzet.

Ám mindez tökéletesen mindegy volt Spafford számára, minthogy akármi is okozta a bajt, mindene odalett. El tudjuk képzelni ezt a helyzetet? Ezt a rettenetes veszteséget? Hogyan lehet ezek után tovább menni, élni az életet, hinni a holnapot, hinni a gondviselést, hinni az Istent?

Spafford hitte, töretlenül hitte a szeretett Istene gondviselését, hálás volt, hogy vesztességeik ellenére a családjuk minden tagja túlélte a tragédiát, és előlről kezdett mindent.

Két évre rá, 1873 novemberében Spaffordék vakációra indultak Angliába, így az egész család jegyet váltott a Ville du Havre nevezetű óceánjáró gőzhajóra. Ám az utazást megelőző utolsó pillanatban Spaffordnak - még a tűzvész miatt keletkezett károkkal kapcsolatos - halaszthatatlan intéznivalója akadt, így nem utazott el a család többi tagjával, hanem azt tervezte, hogy miután feleségét és négy kislányát fölterte a hajóra, elintézi sürgős ügyeit, majd utánuk megy Európába. Ám a Ville du Havre

soha nem érte el Anglia partjait, ugyanis 1873 november 22-én az Atlanti-óceánon hajózva összeütközött egy másik hajóval, aminek következtében a gőzhajó elsüllyedt, a tengeri balesetben pedig 226 ember vesztette életét. Anna

túlélte a balesetet, de a négy kislány megfulladt. Spafford felesége Angliába érve azonnal táviratot küldött férjének, azzal a szöveggel: „Csak én éltem túl! Mit tegyek most?”. (Horatio Spafford később ezt a táviratot kifüggesztette az irodája falára.) Férje a szíve legmélyéig megrendülve,

az első hajóval Angliába indult. Útközben a hajó kapitánya megmutatta neki a baleset hozzátétőleges helyszínét, ahol 4 szeretett kislánya, összes gyermeke pihent, valahol a hideg és sötét mélységben, az Atlanti-óceán fenekén. El tudjuk képzelni a fájdalmat, ahogy a gyermekeit gyászoló édesapa ott áll a hajókorlát mellett és a hullámsírt bámulja?

Amikor az ember szíve ilyen terhelést kap, ilyen iszonytató prés alá kerül, nyilvánvalóvá válik, mi van a lélek legmélyén. Van, aki összeomlik, van szív, amely megszakad, és vajon ki az, aki túlságosan gyengének tartana bárkit is ezért? Más föllángol az ég ellen, keserűen csalódik Istenben, és ugyan ki ítélné el őt lázadásáért? Megint más tudattalannul is elhárítja, eltávolítja magától a fölfoghatatlan fájdalmat, hogy valahogy tovább tudjon élni, létezni. De van olyan is, aki egy ilyen félelmetes pillanatban, a legrettenetesebb mélységbe belebámulva emberfeletti hi-

tet kap ajándékba. Ilyen volt egykor Jób szíve, és ilyen volt Spaffordé is. Miközben gondolatai a gyermekeit gyászolva leszálltak az óceán jéghideg, sötét fenekére, megtört szíve felemelkedett az örök fény birodalmába, Isten jelenlétébe. Ahogy ez a férfi ott állt a hajókorlátnak támaszkodva, lelkében kifeszítve a pokoli mélység és a mennyei magasság közt, ebből a lélekből kicsordult egy dal, amely túlélte szerzőjét, és a világ egyik legszebb keresztény himnuszaként vált ismertté, melynek címe: „It is well with my soul”. Magyar szöveggel így került be az énekeskönyvekbe: „Ha lelkem az Úrban nyugodva pihen...”. Megrendítő olvasni a dal első sorait, szabad fordításban: „Van, hogy utamat a folyó békéje kíséri, máskor a fájdalmak a tenger hullámaiként borulnak rám. De bármi is történik velem, megtanultam, hogy lelkem azt tőled fogadja el.” Ott a hajókorlát mellett született meg e csodálatos dicséret, egy darabjaira hullott apai szívben.

Van, aki Spafford hitén megbotránkozik, és azt mondja, ez nem hit, csak a tragédia által besokkolt lélek valósággal szembeni elhárítási kísérlete. Súlyos tévedés. A már fentebb említett Franklt is megvádolták, számon kérték, mondván, hogy a holokauszt után hogyan beszélhet még istenhitről. A világhírű pszichiáter ezt válaszolt:

„A hit olyan, mint a tűz. Ha jön a szélvihar, a kis tűz kialszik, a nagy tűz még inkább lángra kap.” A terhek alatt csak a kis hit semmisül meg, a felülről való hit azonban megerősödik, a lángja megerősödik.

Spafford és felesége szívében óriási, felülről való tűz lobogott. Később még három gyermekük született, amelyek közül az egyik, 3 évesen skarlátban halt meg. Ám ahogy a kagyló a tenger szemetéből igazgyöngyöt formál sötét belsejében, Spaffordék lelke mélyén úgy formálódott ki a máig világító, emberfeletti, azaz felülről való hit.

BOLYKI LÁSZLÓ: A LÉLEK HÚRJAI

Piszkos cipők

Megszólalt az ébresztőórám. „Nem lehet igaz!” – gondoltam. Fáradt voltam, és álmos. Egész héten keményen dolgoztam, és olyan jó lett volna aludni még egy kicsit. De vasárnap volt. Szentmisére kell mennem. Gondoltam, ha nem megyek el, büntudatom lesz egész héten. Így hát nagy nehezen kikászálódtam az ágyból, lezuhanyoztam, megborotválkoztam, elkészültem.

A templomajtóban megigazítottam a nyakkendőmet mielőtt beléptem, és csendben beültem egy padba. Éppen időben érkeztem. Bár még utánam is jöttek. Egy férfi éppen mellém ült le. Imára hajtottam fejem. Mielőtt behunytam volna a szemem, láttam, hogy a mellettem lévő férfi cipője hozzáért az enyémmé. Sóhajtottam. Mivel mindkét oldalon bőven volt hely, arra gondoltam, hogy ez nem szükségszerű. Zavart ez a közelség, de nem húzódtam arrébb.

Elkezdődött az imádság, a pap bensőséges szavai Istent keresték, de az én gondolataim továbbra is a cipőkön jártak. „Ennek az embernek nincs büszkesége... Porosak, kopottak és karcosok... És még lyukak is vannak az oldalán!” Megpróbáltam az imára figyelni, de tekintetem újra a szomszédom cipőjére tévedt. „Nem kellene a legjobban kinéznünk, amikor belépünk ezen az ajtón?! Nos, neki valószínűleg nem ez a legjobb öltözete...”

Az ima véget ért, a cipős ember halk „Ámen-t” mondott. Amikor elkezdődött az éneklés szomszédom hangja szárnyalni kezdett. Hangosan, meggyőződéssel énekelt, hangja szinte megemelte a szarufákat. Kezei magasra voltak emelve, teljes lelke benne volt a énekben. Az Úr bizonyára meghallotta a cipős férfi hangját az égből.

A prédikáció nagyon megható volt, a cipős ember is törölgette a könnyeit. Éreztem a mozdulataiból hitének mélységét, Istennel való szoros kapcsolatát, és ez mélyen érintett.

Eljött a felajánlás ideje. Már otthon előkészítettem a magas címletű bankjegyet, amit a perselybe szántam. Fél oldalról figyeltem, ahogy a cipős férfi mélyen belenyúl a zsebeibe. Nagy sokára kihúzott valamit és halk csörrenést hallottam.

Hamarosan vége lett a szentmisének. A záró ima alatt arra gondoltam, hogy ezt a cipős embert meg kell ismernem közelebről. Valami vonzott hozzá.

Ahogy elhangzott az „Ámen”, felé fordultam, és kinyújtottam a kezem. Most először láttam szemtől-szembe. Öreg volt, a bőre cserzett, a haja pedig eléggé kócos, de a szemében ott volt a hit ragyogása.

– Isten áldjon! – mondtam, ahogy kezet fogtunk. – Az én nevem Charlie, örülök, hogy megismerhetlek, barátom.

Könnyek szöktek a szemébe, de az arca széles mosolyra húzódott.

– Hónapok óta járok ide, de te vagy az első, aki üdvözlöl - mondta a könnyeit törölgetve. Tudom, hogy a külsőm nem olyan, mint a többieké, de tényleg igyekszem mindig a legjobban kinézni. Megtisztítom és

kifényesítem a cipőmet, mielőtt elindulok, de poros, sáros lesz a hosszú gyaloglás alatt, mert nagyon messziről jövök.

Ahogy beszélt, a szívem megtelt fájdalommal, és nagyokat nyeltem, hogy elrejtsem a könnyeimet. Milyen elhamarkodottan ítéltém én is először! Ám az éneklés alatt a külsőségek mögött megláttam mély hitét, Istennel való szoros kapcsolatát. Belőlem hiányzott ez, de nagyon vágytam rá.

Egy érdekes barátság vette kezdetét, ami mindkettőnk életében sorsforduló lett. John odaköltözött a birtokomra, kapott egy kis lakást, cserébe gondozta a kertemet. Elláttam mindennel, amire szüksége lehet. Egészen kivirult, és arca még ragyogóbb lett.

Szokásunkká vált, hogy minden este együtt olvassuk a Bibliát, és beszélgetünk róla. Az ő hite által én is közelebb kerültem az Úrhoz, és teljesen megváltozott az életem. Megtanultam, hogy nem a külső számít, hanem az ember életét az befolyásolja, ami a szívében van.

ISMERETLEN SZERZŐ

Maradandó

Az életben felgyűlt sok dolgot megfigyelve, már feltette magának azt a kérdést, hogy: „Mi fog megmaradni ezekből?”

Van bátorsága arra, hogy kiderítse, mi az aminek már most maradandó értéket képvisel? Az a HIT, amely bizalommal fordul Istenhez és számol vele. Ugyanaz a REMÉNY, amely egy boldogító jövő felé tekint Istennél. És a SZERETET, amelyet Isten táplál a szívünkbe, és ami által minden elnyeri az értékét. Szeretne afelé nyitni, amelynek maradandó súlya van? Jézus által ez hozzáférhetővé válik.

NÉMETBŐL FORDÍTOTTA SCHAUERMANN M. HENRIK

Megfizethetetlen

Pénz nélkül vásárolni? Ez hihetetlennek hangzik, mert úgy véljük, hogy: „Ha valami nem kerül semmibe, az nem is ér semmit!” Azonban mégis ez az út, amelyen Istentől kapjuk meg azt, amire szükségünk van. Isten ajándékai olyan mérhetetlenül értékesek, hogy azok megfizethetetlenek. Csak előzetes teljesítmény nyújtása nélkül kaphatjuk meg őket. Isten megajándékoz bennünket azzal, amely eloltja szomjunkt és leg-

mélyebb vágyakozásunkat. Értelmet és beteljesedést ad életünknek. Ezt mindenesetre nem erőlteti ránk. Ezért: „Gyertek és vegyetek!”

NÉMETBŐL FORDÍTOTTA SCHAUERMANN M. HENRIK

Londonban

*Isten kész arra, hogy a szívbe lépjen, ahogy a fény is kész rá,
hogy eláraszsa a szobát, amely megnyílt világossága előtt.
Amy Carmichael*

Londonban megkértek, hogy keressék fel egy asszonyt egy pszichiátriai intézetben. Mindig is Palesztinában élt, férje kedves volt a zsidókhöz. Azután éppen a zsidók dobtak bombát az otthonára. Amikor magához tért, és látta, hogy a férje halott, megnyitotta a szívét a gyűlölet előtt. Mostanra teljesen roncs volt. Egész napját újságolvasással töltötte, hátha talál valamit a zsidókról. Ha valami rossz történt velük, boldog volt.

Szegény asszony!

Amikor a szobába lépett, gyanakvóan nézett rám. Bölcsességért és szeretetért imádkoztam.

- Pontosan tudom, mit fog nekem mondani. Imádkoznom kell - kezdte bizalmatlan hangnemben a beszélgetést. - De nem tudok imádkozni.

Nem válaszoltam, ő pedig folytatta.

- Azt is tudom pontosan, hogy ezután mit fog mondani; hogy űzzem el a szívemből a gyűlöletet, mert csak akkor fogok tudni újra imádkozni.

- Ki mondta ezt magának?

- A lelkész.

- Kétségtelen, hogy a lelkész még nagyon fiatal ember, és nem tudja milyen hatalmas a gyűlölet szelleme. De mi tudjuk. Egyszer nővéremmel koncentrációs táborban voltunk. Amikor velem bántak kegyetlenül, meg tudtam állni, de amikor azt láttam, hogy a nővéremet akarják megverni, mert túl gyenge volt a homoklapátoláshoz, a gyűlölet a szívembe akart hatolni. S akkor egy csodát éltem át. Jézus beültette a szívembe az Ő szeretetét, és így nem maradt hely a gyűlölet számára. Az egyetlen dolog, amit tehet, az, hogy megnyitja a szívét erre a szeretetre. Ez a szeretet valóságos. Ha sötét van a szobában, miközben odakint süt a nap, ki kell söpörnöm a sötétséget? Természetesen nem. Egyszerűen csak el kell húznom a függönyöket, és ahogy a nap elárasztja a szobát, eltűnik a sötétség.

Mindketten letérdeltünk, és imádkoztam:

- Uram, itt vagyunk, gyengén, sokkal gyengébben, mint a gyűlölet szelleme. De Te erősebb vagy annál a szellemnél, s most megnyitjuk a szívünket feléd, és hálát adunk neked, mert te kész vagy belépni a szívünkbe, ahogy a nap is kész rá, hogy elárassza a szobát, mely megnyílt világossága előtt.

Egy héttel később az asszonyt elengedték a pszichiátriáról. Szíve tele volt Isten szeretetével.

CORRIE TEN BOOM - CSODÁLATOS SZERETET

Tisztítsd meg a múltadat

Zákeus pedig előállt, és ezt mondta az Úrnak: „Uram, íme, vagyonom felét a szegényeknek adom, és ha valakitől valamit kizsaroltam, a négyszeresét adom vissza neki.” Jézus így felelt neki: „Ma lett üdvössége ennek a háznak: mivelhogy ő is Ábrahám fia. Mert az Emberfia azért jött, hogy megkeresse és megtartsa az elveszettet.” Lukács 19:8-10

Igyekezz jóvá tenni mindent, amit szükséges és lehetséges. Azt mondom, amit „szükséges és lehetséges”. Mert olykor nem lehetséges. Vannak olyan dolgok, amiket nem tudsz visszaidézni. Ne töltsd az időt hiábavaló gyötrődéssel egy olyan múlt miatt, amelyet már úgysem másíthatsz meg. Legyen elég, hogy ő megbocsát és kitörli a múltadat az „emlékezet könyvéből”. Így kell tenned neked is. Isten megbocsát neked - te is bocsáss meg hát magadnak! A kereszt lábánál temesd el és írd fölébe: „Nincs feltámadás!” A múlt el van temetve! A múlt hatásai esetleg átnyúlnak a jelenbe, de maga a múlt el van temetve. Sőt, ezeket az elhúzódó hatásokat Isten segít ellensúlyozni és érvényteleníti azáltal, hogy új megváltó hatásokat indít el. Ő kipótolja az esztendőket, amelyeket tönkre tett a „hernyó és a sáska”.

Vannak olyan dolgok, amelyeket nem szükséges előhozni. Ha több rossz, mint jó származna abból, ha előhozod a régi dolgokat, akkor inkább hagyd nyugodni, különösen olyankor, amikor mások is érintve vannak. Ne fejleszd ki magadban a hátranéző lelkiismeretet, ne gyászold betegesen a múltat, ahelyett, hogy bátran szembenéznél a jelennel és a jövővel az ő nevében.

De egyes dolgokat helyre kell igazítanod, mielőtt tovább mehetnél. Egy tekintélyes New-England-i hölgy elmondott egy történetet, ami

megnevette a hallgatóságát, de egyúttal a lelkiismeretüket is megpiszkálta. Ő és a szomszédja rettentően gyűlölték egymást. A viszály okai a szomszéd kacsái voltak, amelyek átjártak a kertjébe és legázolták. Egy napon aztán jó alkalom kínálkozott. Az összes kacsát

beletette egy nehezezzel ellátott zsákba, és bedobta a folyóba. Később lelki változáson ment keresztül, és egy nap a csendes órájában eszébe jutottak a kacsák. Úgy érezte, hogy meg kell vallania, de így ellenkezett: „Uram, ez aztán túlzás. Tönkretesz, ha ezt bevallom”. Egy nap, amikor a szomszédasszony kint volt a kertben, remegve odament hozzá. Nagy nehezen sikerült kinyögni az igazságot. Elmondta az egész történetet. A szomszédasszonynak leesett az álla. „Egek, hát így volt? Folyton azon törtem a fejem, mi történhetett azokkal a kacsákkal!” Az asszony felajánlotta, hogy kártérítést fizet a kacsákért, de a szomszédasszony azt mondta, ő is éppúgy felelős a dolgokért. Ezzel az ügy el lett temetve. A két asszony megbarátkozott egymással, és a kacsákról nem esett több szó köztük. A helyreállítást gyakran megelőzi a jóvátétel.

Krisztusom, adj nekem bátorságot és erőt, hogy mindig megtegyen, ami helyes, még ha leszakad is az ég. De nem fog leszakadni, mert te csak olyan dolgokat kívánsz tőlem, amik lehetségesek, és amik gyógyítanak. Ámen

E. STANLEY JONES: AZ ÚT

Támogatás

Amennyiben adományával támogatni szeretné a Magyarországi Metodista Egyház Pécsi Gyülekezetét, ezen a számlaszámon megteheti:

10402427-50485348-54531009

Honlap

Ajánljuk a pécsi gyülekezet honlapját, korábbi hírlevelek is olvashatók ott, egyéb információkkal, hírekkel és képekkel.

Címe: <http://pecsimetodista.hu/>

Istentiszteleteink hanganyaga is meghallgatható a honlapon!

A honlapra, vagy a Hírlevélbe küldendő anyagot a schauermannok@gmail.com email címre lehet eljuttatni.

*Adjunk hálát teremtő Istenünknek az újra
és újra megújuló gyönyörű természetért,
amely körülvesz bennünket!*

